

merende karakter. Man nævner bl.a. nedsættelsen af Opgavekommissionen og fremlæggelsen af Sygehuskommissionens rapport. Den burde måske retfærdigvis have nævnt, at Opgavekommissionen blev nedsat, fordi hovedstadsreformen blev skudt til hjørnespark vel nok af hensyn til de konservative og de socialdemokratiske bykonger.

Derudover oplister man en række statistikker over udbetalte vederlag samt sammensætningen af kandidater til kommunevalget fra 1970 til 1993. I en kommunalpolitisk redegørelse, især i et valgår, bør der være nogle mål og en statusredegørelse for de væsentlige kommunale spørgsmål som f.eks., hvordan det går med indførelse af pasningsgarantien på børneområdet, og om alle ældre med behov for omsorg og pleje kan få en plejehjemsplads eller en tilpasset ældrebolig.

Men det er måske derfor, bogen ikke er udkommet i regeringens valgprocesserie »Danmark som foregangsland«, for der er ikke meget at komme efter i dagens skriftlige redegørelse. Forslag til kommende initiativer er det småt med. Man nævner indførelse af servicedeklARATIONER og større opmærksomhed i kommunerne for service-, kvalitets- og aktivitetsmål. Alt sammen gode initiativer, når de kædes sammen med bedre sagsbehandling og en forpligtelse til bedre vejledning af borgerne.

På demokratiområdet nævner man indførelse af åbne udvalgsdagsordener – udmærket – men her finder vi, at ambitionsniveauet burde have været noget højere. Hvad med pligt til åbne postlister i kommuner og amter, som SF har foreslået med jævne mellemrum i de sidste 10-12 år? Hvad med at give borgerne initiativret, som man har gjort i flere af vore nabolande? Om kort tid skal Tinget drøfte SF's forslag om borgernes initiativret, som betyder, at 10 pct. af borgerne i en kommune eller et amt kan kræve et spørgsmål sendt til bindende folkeafstemning. Hvad med at give de borgere, der sidder i brugerbestyrelserne, bedre arbejdsbetingelser?

Et sted i redegørelsen vover regeringens sig dog ind på et mineret område, hvilket man vel også bør gøre, hvis man vil lægge op til debat. Det er sidst i rapporten i bilag 6 vedrørende budgetsamarbejdet og aftalesystemet. Her beklager man sig over de relativt store stigninger i de kommunale udskrivningsprocenter, som blev følgen af økonomiaftalen for 1997. Man tillader sig endda at løfte pegefingern lidt og sige, at aftalesystemet er i fare. Men mon ikke regeringen her bør ransage sin sjæl og tænke

over, om den ikke selv pressede citronen for hårdt over for kommunerne i 1997-aftalen for således at den selv er ved at sætte aftalesystemet over styr? Som gammel kommunalpolitiker har jeg min jævnlige gang blandt kommunalpolitikere, og budskabet herfra – og her snakker jeg også om Venstrefolk og socialdemokrater – er, at man ikke endnu en gang lægger ryg til en aftale som den for 1997. Der skal være rum til at løse de opgaver, som kommunerne pålægges af Folketinget, og der skal helst også være mulighed for selv at sætte sit eget lokalpolitiske præg på udviklingen.

I den forbindelse må man håbe, at regeringen ikke har bundet sig fast til tidligere udtalelser som f.eks. i budgetredegørelsen, hvor man arbejder med et kommunalt økonomisk råderum på blot ½ pct.

Vi mener, man skal sikre, at man får løst de påtrængende problemer, som der er ude omkring i kommunerne, og det gælder især inden for børnepasningsområdet, folkeskoleområdet og ældreområdet. Så meget råderum må der være, at de lokale politikere har mulighed for at løse disse opgaver.

Dorit Myltoft (RV):

På vegne af Det Radikale Venstre vil jeg takke indenrigsministeren for denne redegørelse og dermed takke for den mulighed for en bredere debat om de kommunalpolitiske forhold, som vi her har fået.

På side 10 i redegørelsen stilles spørgsmålet: Hvorfor er det godt med en decentral opgavevaretagelse? Det må være, hvad man i politikerjargon kalder et godt spørgsmål, men så sandelig også et temmelig påtrængende spørgsmål at få besvaret.

I Det Radikale Venstre er vi ikke i tvivl om, at det er godt med en decentral opgavevaretagelse, når det drejer sig om at sikre handlemuligheder for den enkelte for sammen med andre at få størst mulig indflydelse på de vilkår, der er med til at sikre et ordentligt og godt hverdagsliv. Handlemuligheder og medindflydelse er den bedste modvægt mod afmagtsfølelse og tilside-sættelse, og kun dermed kan en kommune være den demokratiske ramme for fællesskaber omkring familie, arbejde og lokale aktiviteter.

Men decentralisering kan selvfølgelig ikke ses uafhængigt af centralisering, ligesom mørke ikke er uden lys, og yin ikke findes uden yang. Det er balancen mellem centralisering og decentralisering, der bliver det dynamiske omdrej-